

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer tjuesju

Jeff Pippenger

2026-01-14

Nummer tjuesju

Vi nedtegner de sannhetene som Løven av Juda stamme nå avforsegler. Vi sammenfører sannheter for å behandle Joels budskap, som Peter identifiserte som budskapet om senregnet i Apostlenes gjerninger. Vi nærmer oss de sannhetene som nå er i ferd med å oppfylles, som de sannhetene som fullbyrder den endelige atskillelsen mellom de to klassene som alltid blir åpenbart når en prøvende sannhet blir avforseglet. Vi behandler også disse samme avforseglede sannhetene ikke bare som ordene fra den tredje engel, som skiller, men også som de ordene som fullbyrder beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Den tredje engel både rensar ut og lutrer.

Siden juli 2023 har Løven av Judas stamme gradvis avforseglet sannheter knyttet til de ytre og indre linjene i historien til Guds restfolk. Vi åpner nå Matteusboken med det formål å forstå Peters rolle. Peter er et symbol på Kristi paktsforhold til Sin kristne brud – menigheten som Han ville bygge på Klippen. Peter representerer den første og også den siste kristne brud. Peter fremstilles som nettopp dette symbolet i midtverset i Matteus, kapitlene elleve og tjueto, og disse kapitlene er midtkapitlene i de parallelle linjene fra 1. Mosebok og Åpenbaringen, fra kapittel elleve til tjueto. Peter representerer de hundre og førtifire tusen i de siste dager, og i avsnittet befinner han seg i Cæsarea Filippi, som er Panium i Daniel 11:13–15.

Peter befinner seg i Panium, og han befinner seg også på pinsedagen, i salen ovenpå ved den tredje time, og deretter i tempelet ved den niende time. De seks timene representerer det tidsrommet da de hundre og førtifire tusen besegles frem til søndagslovens ankomst. Kristi korsfestelse begynte også ved den tredje time, og Han døde ved den niende time, noe som førte til oppstandelsen, som innledet pinsetiden som endte med Peter ved pinsen ved den tredje og niende time. Da Forsynet sendte evangeliet til hedningene, sendte Kornelius bud på Peter ved den niende time. Den tredje time representerte også morgenofferet, og den niende time aftenofferet.

Sextimersperioden ble fremstilt ved tiden for leirmøtet i Exeter og den store skuffelsen den 22. oktober 1844. I Apostlenes gjerninger fremstilles Peter som den som trer inn i enhet med de andre som utgjør de hundre og førtifire tusen ved slutten av kapittel én, når Judas blir erstattet med Mattias. Tallet er da blitt fullt. Det er en bestemt framadskridende utvikling som blir identifisert i fortellingen.

Peter er først i øvresalen, og deretter i tempelet. Når han er i øvresalen, er det den tredje time, og i tempelet er det den niende time. Fremstillingen ved den tredje time frembrakte dåpen av tre tusen sjeler.

De som tok imot hans ord med glede, ble døpt; og samme dag ble det lagt til omkring tre tusen sjeler. Apg 2,41.

Fra nummereringen ved slutten av kapittel én og frem til templet ved den niende time representerer perioden beseglingen av de hundre og førtifire tusen.

De hundre og førtifire tusen vil frembære budskapet om rettferdiggjørelse ved tro, som er den tredje engels budskap i sannhet. Rettferdiggjørelse er Guds verk i å legge menneskets herlighet i støvet, slik søster White så treffende har bemerket.

«Hva er rettferdiggjørelse ved tro? Det er Guds verk i å legge menneskets herlighet i støvet og å gjøre for mennesket det som det ikke står i dets makt å gjøre for seg selv. Når mennesker ser sin egen intethet, er de beredt til å bli ikledd Kristi rettferdighet. Når de begynner å prise og opphøye Gud hele dagen lang, da blir de ved å skue forvandlet til det samme bilde. Hva er gjenfødelse? Det er å åpenbare for mennesket hva dets egen virkelige natur er, at det i seg selv er verdiløst. Disse lærdommene har dere aldri lært. Å, om dere kunne innse verdien av menneskesjelen.» Manuscript Releases, bind 20, 117.

Et eksempel på rettferdiggjørelsens budskap, slik det blir framstilt av de hundre og førtifire tusen, er Gideon, som er en paktsmann, for hans navn ble forandret til Jerubba'al. Gideons budskap bestod i at han plasserte en tent fakkell inne i et leirkar, deretter knuste karet, blåste i en basun og ropte: «Herrens og Gideons sverd.» Gideons sverd var også Herrens sverd, for sverdet er Guds Ord, som er foreningen av guddommelighet med menneskelighet. Dette budskapet ble framstilt ved basunen og hans rop idet han knuste karet. Karet er menneskeligheten, som må knuses, eller ydmykes ned i støvet, for at herligheten fra Guds lys skal kunne skinne fram.

Før Gideon forkynte budskapet, samlet han 300 menn gjennom en prøvingsprosess. Da prosessen var avsluttet, hadde Gideon tre hundre menn. 300 er en tiende av de tre tusen ved pinse. De representerer hæren som reises opp i Esekiel trettisju, og som går inn i den evige pakt.

Så profeterte jeg slik han bød meg, og ånden kom inn i dem, og de ble levende og stod opp på sine føtter, en overmåte stor hær. Da sa han til meg: Menneskesønn, disse ben er hele Israels hus. Se, de sier: Våre ben er tørket inn, og vårt håp er tapt; vi er avskåret. Esekiel 37:10, 11.

Israels hus er avskåret på grunn av sine deler, og Esekiel skal illustrere hvordan de delene av Juda og Efraim som er blitt avskåret, skal bli ett folk. Den hæren består av to staver som har vært atskilt, men som blir føyd sammen til én stav når de trer inn i pakt med Gud.

Dessutan vil jeg opprette en fredspakt med dem; den skal være en evig pakt med dem. Og jeg vil grunnfeste dem og gjøre dem tallrike, og jeg vil sette min helligdom midt iblant dem til evig tid. Min bolig skal også være hos dem; ja, jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Og hedningefolkene skal kjenne at jeg, Herren, helliger Israel, når min helligdom skal være midt iblant dem til evig tid. Esekiel 37:26–28.

«Folkeslagene skal kjenne at Herren» helliger Israel, når Han setter sin helligdom midt iblant dem. Foreningen av Guds helligdom med Guds folk representerer foreningen av det menneskelige tempel med det guddommelige tempel, og når dette finner sted, blir Guds trofaste 300 beseglet, og verden kan bare advares ved å se et folk som blir helliget under søndagslovkrisen.

«Den Hellige Ånds gjerning er å overbevise verden om synd, om rettferdighet og om dom. Verden kan bare advares ved å se dem som tror sannheten, helliggjort ved sannheten, handle ut fra høye og hellige prinsipper og på en høy og opphøyet måte vise skillelinjen mellom dem som holder Guds bud, og dem som trår dem under sine føtter. Åndens helliggjørelse markerer forskjellen mellom dem som har Guds segl, og dem som holder en falsk hviledag. Når prøven kommer, vil det bli tydelig vist hva dyrets merke er. Det er holdelsen av søndag. De som, etter å ha hørt sannheten, fortsatt betrakter denne dagen som hellig, bærer underskriften til syndens menneske, han som tenkte å forandre tider og lover.» Bible Training School, 1. desember 1903.

Guds helligdom blir forenet med Hans kirke når kirken forvandles fra den stridende kirke til den seirende kirke. Pakten som Esekiel omtaler, blir fremstilt i forbindelse med foreningen av de to stavene, som danner ett folk.

Si til dem: Så sier Herren Gud: Se, jeg vil ta Josefs stav, som er i Efraims hånd, og Israels stammer, hans medbrødre, og jeg vil føye dem til den, til Judas stav, og gjøre dem til én stav, og de skal være ett i min hånd. Og stavene som du skriver på, skal være i din hånd foran deres øyne. Og si til dem,

Så sier Herren Gud: Se, jeg vil hente Israels barn fra folkene de er kommet til, og samle dem fra alle kanter og føre dem til sitt eget land. Og jeg vil gjøre dem til ett folk i landet, på Israels fjell; og én konge skal være konge over dem alle. De skal ikke lenger være to folk, og de skal aldri mer deles i to kongeriker. De skal heller ikke lenger gjøre seg urene med sine avguder og sine motbydelige ting eller med noen av sine overtredelser. Men jeg vil frelse dem ut av alle de stedene hvor de har bodd og syndet, og jeg vil rense dem. Så skal de være mitt folk, og jeg vil være deres Gud. Esekiel 37:19–23.

Efraims stav og Judas stav er de to 2520-årige adspredelser over Efraim og Juda, som nådde sin avslutning henholdsvis i 1798 og den 22. oktober 1844. De ble den ene nasjonen av det moderne, åndelige Israel den 22. oktober 1844, da verket med å rense Hans folk, eller Hans helligdom, begynte. Denne historien er et forbilde på historien om de hundre og førtifire tusen som skal renses og lutres ved Paktens Budbærer, som brått kommer til sitt tempel ved søndagsloven. Når denne utrenskningen er fullbyrdet, like i forkant av søndagsloven, skal den seirende menighet ha en konge over seg, og den kongen er David, som begynte sitt kongedømme da han var tretti år gammel. Det er den samme David som i Matteus kapittel én er det fjortende slektsledd siden Abraham. Dette identifiserer et tredje vitne om David ved søndagsloven. Den mektige hæren som reises opp fra de to stavene, ledes av kong David, når menigheten er rensset for ugress.

Og min tjener David skal være konge over dem, og de skal alle ha én hyrde. De skal også vandre etter mine lover og holde mine forskrifter og gjøre etter dem. Og de skal bo i det landet som jeg gav til min tjener Jakob, der hvor deres fedre har bodd; og de skal bo der, de og deres barn og deres barns barn til evig tid. Og min tjener David skal være deres fyrste for evig. Esekiel 37:24, 25.

Den hæren er også prestene i første Peters brev kapittel to, som er tretti år gamle når de begynner sin tjeneste.

Også dere, som levende steiner, blir oppbygd til et åndelig hus, et hellig presteskap, for å bære fram åndelige offer, som er velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. 1 Peter 2:5.

Disse prestene ble også forbildet ved de tre hundre millerittiske predikantene som tok de tre hundre 1843-kartene som ble utgitt, og benyttet kartene til å bringe budskapet til sin generasjon.

«Etter en del drøftelse om emnet ble det vedtatt enstemmig å la tre hundre lik denne bli litografert, noe som snart ble utført. De ble kalt «'43-diagrammene». Dette var en meget viktig konferanse.» The Autobiography of Joseph Bates, 263.

«Nå viser vår historie at det fantes hundrevis som underviste ut fra de samme kronologiske tavlene som William Miller gjorde, alle av samme slag. Da var det budskapets enhet, alt om ett og samme tema: Herren Jesu komme på en bestemt tid, 1844.» Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

De 300 millerittiske predikantene fullførte sitt verk under den første engels historie, og inspirasjonen opplyser oss om at den første engelen er et forbilde på den tredje engelen. De var, ifølge Joseph Bates, «alle av ett stempel». Gideon pålegger sin hær på tre hundre å gjøre slik som han gjorde. De 300 millerittiske predikantene, som ble fremstilt ved Gideons hær på tre hundre, skal være stilt opp ved 11. september, hvor det første budskapet blir gitt kraft og prøven begynner.

Så stod Jerubba'al, det er Gideon, tidlig opp, og med ham alt folket som var hos ham, og de slo leir ved Harod-kilden; og midjanittenes leir lå nord for dem, ved More-høyden, nede i dalen. Og Herren sa til Gideon: Folket som er hos deg, er for tallrikt til at jeg vil gi midjanittene i deres hånd, for at ikke Israel skal rose seg mot meg og si: Min egen hånd har frelst meg. Så la nå dette bli kunngjort så folket hører det: Den som er redd og engstelig, han skal vende tilbake og dra tidlig bort fra Gilead-fjellet. Da vendte tjueto tusen av folket tilbake, og ti tusen ble igjen. Og Herren sa til Gideon: Folket er ennå for tallrikt; før dem ned til vannet, så vil jeg prøve dem for deg der. Og det skal skje at den som jeg sier til deg om: Denne skal gå med deg, han skal gå med deg; men den som jeg sier til deg om: Denne skal ikke gå med deg, han skal ikke gå.

Så førte han folket ned til vannet. Og Herren sa til Gideon: Hver den som lepjer av vannet med tungen, slik som en hund lepjer, ham skal du sette for seg selv; likeså hver den som bøyer seg ned på knærne for å drikke. Og tallet på dem som lepjet, idet de førte hånden til munnen, var tre hundre menn; men resten av folket bøyde seg ned på knærne for å drikke vann. Dommerne 7:1–6.

Gideons navn blir forandret til Jerubbaal, som betyr «å stride med Ba'al». Gideon betyr «hogger», og døperen Johannes la øksen ved roten av treet. Johannes var et forbilde på William Miller, den første engels budbærer, og det er her Gideon stemmer overens. Gideon er Miller, alfa-Elias, i de tre engels historie.

Midjanittene er den nordlige fienden, og de slo leir ved More-høyden, og Gideon ved Harod-kilden, som betyr frykt og redsel. 11. september introduserte terrorisme, og det første budskapet er et kall til å frykte Gud. Gideon er ved 11. september, Harod-kilden (terrorisme), og den nordlige fienden i dalen ved More-høyden, som betyr tidligregn. Ved 11. september begynte

stenkingen av senregnet, som er tidligregnet, å falle fra More-høyden. Etter den første av to prøver ble de tjueto tusen sendt hjem fra Gilead-fjellet. Gilead betyr veimerke, og veimerket der de tjueto tusen ble sendt hjem, er den første skuffelsen den 19. april 1844 eller den 18. juli 2020. Tjueto markerer veimerket for den første skuffelsen, slik 22 identifiserer dagen da den store skuffelsen inntraff den 22. oktober 1844.

Den neste prøven var vannprøven, illustrert i millerittisk historie ved leirmøtet i Exeter, hvor det var to telt knyttet til vann, og som således representerte to klasser av tilbedere. Exeter betyr «festning ved vannet», og det andre teltet var opptatt av de dårlige jomfruene fra Watertown. Exeter representerer Gideons vannprøve, men det var ikke så mye vannet i seg selv som den metode som ble brukt for å drikke vannet. Den ene klassen var for trett til å fortsette å bevege seg mens de øste opp vannet, og den andre klassen fortsatte å gå fremover. Den ene klassen var den trette klassen, representert ved Lea i motsetning til Rakel, som var den gode reisende.

Future for Americas tjeneste var Gideon ved 9/11, da den første av to prøver skulle rense ut en stor klasse fra Gideons skare. Terrorismen den 9/11 identifiserer Harods kilde til frykt og redsel, og More-høyden identifiserer begynnelsen på det sene regn. En adskillelse fant sted den 18. juli 2020 da tjueto tusen dro bort, og markerte dermed ankomsten av ventetiden med tallet tjueto. Gideons tre hundre er de som består den andre prøven, som er prøven på metodologien for det sene regn slik den er identifisert i Jesaja tjueåtte.

Peter er ved Panium så vel som ved pinsen. Pinsen er søndagsloven, og Daniel elleve vers seksten er også søndagsloven. Vers tretten til femten i kapittel elleve i Daniel er Panium, og disse versene representerer den ytre profetiske historien som leder frem til søndagsloven, og Peter i Apostlenes gjerninger, ved den tredje og niende time, representerer den indre profetiske historien som leder frem til søndagsloven. Den ytre linjen identifiserer historien som leder frem til dyrets merke, og den indre identifiserer historien om beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Siden Peter er et så viktig symbol i både den ytre og den indre historien som nå er i ferd med å bli oppfylt, syntes det passende å plassere Peter inn i den profetiske sammenhengen som løper under Skriftens overflatelesning.

De tolv messianske profetiene som er merket som oppfylt i Matteusboken, fremstiller de hundre og førtifire tusens historie. «Endens tid» markerer begynnelsen på en reformatorisk bevegelse, og slik Arons og Moses' fødsel markerte «endens tid» i Moses' linje, Kristi alfa, slik markerte også Johannes' fødsel, og hans fetter Jesu fødsel, «endens tid» i 1989. Om det er verdt å undersøke de tolv messianske profetiene, blir desto mer tankevekkende når dette settes inn i sin sammenheng ved å reise et annet spørsmål. Hvilken annen bibelsk bok markerer så mange messianske oppfyllelser som dem vi finner hos Matteus?

«Guds verk på jorden viser, fra tidsalder til tidsalder, en slående likhet i enhver stor reformasjon eller religiøs bevegelse. Prinsippene for Guds handlemåte med menneskene er alltid de samme. De viktige bevegelsene i nåtiden har sine paralleller i fortidens, og kirkens erfaring i tidligere tidsaldre har lærdommer av stor verdi for vår egen tid.» The Great Controversy, 343.

Enhver reformatorisk bevegelse har et utgangspunkt, som i Daniels bok betegnes som «endetiden». Endetiden i Kristi reformatoriske bevegelse var Hans fødsel, som var et forbilde både på 1798 og 1989,

Den første messianske veimerket—1989

Og de sa til ham: I Betlehem i Judea; for således er det skrevet ved profeten: Og du, Betlehem, i Judas land, er på ingen måte den ringeste blant Judas fyrster; for fra deg skal det komme en fyrste som skal styre mitt folk Israel. Matteus 2:5, 6.

Forutsigelse

Men du, Betlehem Efrata, selv om du er liten blant Judas tusener, skal det likevel fra deg utgå for meg en som skal være hersker i Israel, hvis utgang er fra gammel tid, fra evighet. Mika 5:2.

1989 var endetiden for den tredje engels bevegelse. Den inntraff 126 år etter opprøret i 1863, og ble framstilt ved Ronald Reagan og George Bush den eldre. Endetiden i Moses' historie var Arons og Moses' fødsel, likesom endetiden i Kristi historie var døperen Johannes' og Kristi fødsel. Når Daniels bok blir avforseglet, slik den ble i 1989, skjer det en økning i kunnskap. Denne økningen i kunnskap fører til det andre landemerket, idet den identifiserer når et prøvende budskap blir utviklet ut fra den kunnskapen som ble avforseglet.

Enhver reformatorisk bevegelse markerer et tidspunkt da budskapet blir formalisert og deretter blir et prøvende budskap. Kristus forklarer alltid prøven på forhånd, før han holder menn og kvinner ansvarlige for prøven. Adam og Eva fikk på forhånd vite hvilke følger som ville inntreffe dersom de var ulydige, og Gud forandrer seg aldri.

Og Herren Gud bød mannen og sa: Av hvert tre i hagen kan du fritt ete; men av treet til kunnskap om godt og ondt skal du ikke ete; for på den dag du eter av det, skal du sannelig dø. 1 Mosebok 2:16, 17.

William Miller «formaliserte» prøvelsesbudskapet til den første engel i 1831 til 1833. Budskapet om de hundre og førtifire tusen ble formaliserte i 1996, ved utgivelsen av tidsskriftet *Time of the End*, som behandler de seks siste versene i Daniel elleve, som ble forseglet opp i 1989. I det året ble også publikasjonen med tittelen *Prophetic Time Lines* utgitt, og den fremla den metodologien som er tjue to ganger kraftigere enn reglene som ble antatt av William Miller. Disse reglene er nå fremlagt i publikasjonen *Prophetic Keys*. Reglene som alle som forkynner den tredje engels budskap vil benytte, er Millers regler.

«De som er opptatt med å forkynne den tredje engels budskap, gransker Skriftene etter den samme fremgangsmåten som Fader Miller tok i bruk.» *Review and Herald*, 25. november 1884.

Millers regler er alfa, og profetiske nøkler er omega. Den eneste måten å bestå et profetisk prøvingsbudskap på, er å anvende den studiemetoden som er fremstilt i Guds Ord. Det sanne budskap kan ikke skilles fra den sanne metodologi som stadfester budskapet. I enhver reformbevegelse blir prøvingsbudskapet for den generasjonen fremsatt, og det innbefatter den rette

metodologi som et element i veimerket. Millers budskap var basert på avforseglingen av Daniels bok. Hans budskap var Gideons budskap, for det frembrakte også en hær på tre hundre.

Og han delte de tre hundre mennene i tre flokker, og han gav hver mann en basun i hånden, med tomme krukker og fakler inne i krukkene. Og han sa til dem: Se på meg, og gjør likedan; og se, når jeg kommer til utkanten av leiren, da skal det skje at slik som jeg gjør, slik skal også dere gjøre. Når jeg blåser i basunen, jeg og alle som er med meg, da skal også dere blåse i basunene rundt omkring hele leiren og rope: For Herrens sverd og Gideons! Dommerne 7:16–18.

Millers budskap var «basunen» og «sverdet». Likevel var det sverdet til både Gideon og Herren. Herrens Ord ble utgitt i 1611, og 220 år senere utga Miller sitt budskap om den første engel. Uavhengighetserklæringen ble utgitt i 1776, og 220 år senere, i 1996, ble den tredje engels budskap utgitt. Millers var den første engels indre budskap til Guds folk, slik dette er fremstilt ved synet om Ulai-elven, som kunngjorde dommens begynnelse. Den tredje engels budskap fra Future for America er Guds folks ytre budskap, slik dette er fremstilt ved synet om Hiddekel-elven, som kunngjør dommens avslutning.

Den profetiske metodologien er representert ved én av de messianske profetiene som Matteus identifiserer som oppfylt av Kristus, og ved dette foregriper den 1831, idet «faren» representerer sin sønn i 1996. Metodologiens to vitner er en alfa og omega, og med den menneskelige budbærerens medvirkning etablerer de sammen et far-og-sønn-forhold, hvilket er forholdet i Malakis Elias-budskap. Fedrenes hjerter blir vendt til barna, og omvendt. Millers regler skal sammenføres med reglene som har tittelen Profetiske nøkler. Det nye lyset må bygges på det gamle lyset. De som velger ikke å anvende metodologien fra 1831 og 1996, er forbannet. Den ene klassen er forbannet, og den andre er velsignet. Valget er ditt?

Det andre messianske veimerket — 1996

For at det skulle oppfylles som er talt ved profeten, som sier: Jeg vil opplate min munn i lignelser; jeg vil forkynne det som har vært skjult fra verdens grunnvoll ble lagt. Matteus 13:35.

Forutsigelse

Jeg vil åpne min munn i lignelser; jeg vil fremføre gamle gåtefulle ord. Salme 78:2.

De dunkle ord; lignelsene som Løven av Judas stamme «fremsetter», representerer linje på linje-fremstillinger av sannheter som har vært beseglet, eller holdt skjult, fra verdens grunnvoll ble lagt. Når budskapet først er blitt formalisert, blir det deretter bemyndiget ved en oppfyllelse av profetien som markerer begynnelsen på en prøvelsestid.

Da senregnet begynte å drysse den 11. september 2001, ble opprøret fra 1888 og Korahs opprør gjentatt. Ved opprøret i Minneapolis i 1888 og ved Korahs opprør ble Guds utvalgte budbærere forkastet sammen med budskapet de frembar. Både barnet og badevannet ble kastet ut sammen. De ble forkastet under den forutsetning at hele menigheten var like hellig som dem Gud hadde utvalgt.

Opprørerne var ute av stand til å se guddommelighet hos de menneskelige budbærerne. Alt de kunne se, var seg selv, menneskelighet blottet for guddommelighet, og derfor mente de at alle var de samme.

Korah, sønn av Jishar, sønn av Kehat, sønn av Levi, og Datan og Abiram, Eliabs sønner, og On, sønn av Pelet, Rubens sønner, tok menn med seg. Og de stod fram mot Moses, sammen med noen av Israels barn, to hundre og femti av menighetens fyrster, ansette menn i forsamlingen, menn av navn. Og de samlet seg mot Moses og mot Aron og sa til dem: Dere tar for mye på dere, siden hele menigheten er hellig, hver eneste av dem, og Herren er iblant dem. Hvorfor opphøyer dere da dere selv over Herrens menighet? 4 Mosebok 16:1–3.

Koras opprør, 1888 og 11. september fremstilles som en nektelse av å underordne seg Guds valg av utvalgt lederskap, samtidig som man setter sin lit til en falsk definisjon av Guds menighet. Jeremia identifiserer det samme fenomen når opprørerne hevdet: «Herrens tempel, Herrens tempel, dette er de.»

Ordet som kom til Jeremia fra Herren, og som lød:

Stå i porten til Herrens hus, og rop der ut dette ord, og si: Hør Herrens ord, alle dere av Juda som går inn gjennom disse portene for å tilbe Herren. Så sier hærskaenes Herre, Israels Gud: Bedre deres veier og deres gjerninger, så vil jeg la dere bli boende på dette sted. Sett ikke deres lit til løgnaktige ord, når de sier: Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel er dette.

For dersom dere i sannhet forbedrer deres veier og deres gjerninger, dersom dere i sannhet dømmer rett mellom en mann og hans neste, dersom dere ikke undertrykker den fremmede, den farløse og enken, og ikke utøser uskyldig blod på dette sted, og heller ikke følger andre guder til deres egen skade, da vil jeg la dere bo på dette sted, i det land som jeg gav deres fedre, fra evighet til evighet.

Se, dere stoler på løgnaktige ord, som ikke kan gagne. Jeremia 7:1–8.

Jødenees løgnord i Jeremias' tid er løgnordene til Korah og hans tilhengere, opprørerne i 1888 og naturligvis opprørerne den 11. september. De er løgnene som Efraims drukkenbolter skjuler seg under i Jesaja tjueåtte.

Derfor, hør Herrens ord, dere spottere, som hersker over dette folket som er i Jerusalem. Fordi dere har sagt: Vi har sluttet en pakt med døden, og med dødsriket har vi gjort en overenskomst; når den oversvømmende svøpen farer fram, skal den ikke komme over oss. For vi har gjort løgnen til vår tilflukt, og under falskhet har vi skjult oss. Jesaja 28:14, 15.

Det er også løgnen som representerer mangel på kjærlighet til Sannheten, hvilket medfører en kraftig villfarelse i 2 Tessalonikerbrev.

Og derfor skal Gud sende dem en kraftig villfarelse, så de skal tro løgnen, for at de alle skal bli fordømt, de som ikke trodde sannheten, men hadde behag i urettferdigheten. 2 Tessaloniker 2:11, 12.

De «løgnaktige ord» representerer den tåpelige forestillingen at menigheten er der frelsen finnes, og ikke i utvalgte budbærere og deres utvalgte budskap. Forbindelsen mellom Gud og mennesket blir tilveiebrakt og opprettholdt bare gjennom Hans Ord. Han er Ordet, og intet menneske kommer til Faderen uten ved Ordet. Kristus er representert ved sine utvalgte budbærere og det budskap de frembærer. Å tro noe annet er å hate Sannheten og tro en løgn. Jeremia fordømmer jødene som setter sin lit til tempelet, ved å minne dem om Silo, hvor Guds Ark hadde vært siden inntoget i det lovede land.

Derfor vil jeg gjøre med dette hus, som er kalt med mitt navn, som dere setter deres lit til, og med det sted som jeg gav dere og deres fedre, slik som jeg har gjort med Sjilo. Og jeg vil drive dere bort fra mitt åsyn, slik som jeg har drevet bort alle deres brødre, hele Efraims ætt. Derfor skal du ikke be for dette folk, og du skal ikke oppheve rop eller bønn for dem, og du skal ikke gå i forbønn hos meg; for jeg vil ikke høre deg. Jeremia 7:14–16.

Den ugudelige Eli og hans to ugudelige sønner, Hofni og Pinhas, svarer til og står på linje med Korah, Datan og Abiram ved at de tillod et tiltagende frafald at utvikle sig, indtil nådetiden lukkede, og alle tre døde på samme dag, ligesom Korah, Datan og Abiram. De dør alle ved søndagsloven!

Ved 9/11 forkaster Korahs opprør, Elis opprør, jødernes opprør i Jeremias vitnesbyrd og opprørerne i 1888 budskapet og budbærerne for den perioden, og gjør opprør mot dem. Den perioden avsluttes ved søndagsloven etter to prøver. Den første prøven er fra 9/11 til 18. juli 2020, og den andre prøven er utrenskningen og beseglingen, fremstilt ved Midnattsropets budskap. Ut av denne renselsesprosessen blir Gideon og hans tre hundre beredt til å blåse i sine basuner, og det gjør de når Samuel reises opp ved søndagsloven, som er når arken blir tatt av filisterne. Da blir den seirende kirke løftet opp som et banner.

Den menigheten har en konge, David ved navn, og en profet representert ved Esekiel og Samuel ved omstyrtelsen av Sjilo. Menigheten vil også ha prestedømmet representert ved Josef. Søndagslovens prøvelsestid er den tid da Den Hellige Ånds ild blir utøst uten mål, slik det er fremstilt ved det sjuende segl. Denne ilden ødelegger de navngjetne menn som gjorde opprør sammen med Korah, Datan, Abiram, Eli, Hofni, Pinehas og opprørerne fra 1888.

Selve den ild fra Den Hellige Ånds utgytelse er bakteppet for den triumferende menighets drama. Menigheten er fremstilt ved kong David, profeten Esekiel og presten Josef. Disse tre står i den ild som tilintetgjør de 250 navngjetne menn, slik Nebukadnesars ild tilintetgjorde de menn som kastet de tre trofaste i ovnen. Som den triumferende menighet ser hele verden på idet de kastes i ildovnen, og plutselig viser Guds Sønn seg sammen med menighetens profet, prest og konge — fremstilt ved Sadrak, Mesak og Abed-Nego. Fire trettiåringer i ildovnen som representerer sannheten om at guddommelighet forenet med menneskelighet ikke synder!

Korah, Datan og Abiram, som også er Eli, Hofni og Pinehas, er forfalskningen av den seirende menighet, som består av en profet, prest og konge. Disse tre er Gideons 300, de tre tusen sjeler ved pinse, de 300 millerittiske predikantene, de tre hundre 1843-diagrammene, som er tretti år gamle når søndagsloven kommer og ild faller ned fra himmelen. Hos Elia var ilden til for å skjelne

mellom de sanne og de falske profeter. Ilden som faller ned i Tredje Mosebok på den «åttende» dag, når Aron begynner å gjøre tjeneste, fortærer Arons offer, som er offeret i Malaki 3, som er velbehagelig som i fordums år. Den samme ilden ødelegger dem som bærer fram fremmed eller vanlig ild, slik det er framstilt ved Hofni og Pinehas, Arons sønner.

Når Gud stadfester den sanne profet ved Elia, eller den sanne prest ved Aron, fører ilden til de falske Ba'al-profetenes død, som også er Hofni og Pinehas. Hofni og Pinehas er Arons sønner; de er den siste generasjonen av et paktsfolk som blir utspydd av Herrens munn ved søndagsloven.

«Dette er ikke Søster Whites ord, men Herrens ord, og Hans budbærer har gitt dem til meg for at jeg skal gi dem til dere. Gud kaller dere til ikke lenger å arbeide på tvers av Hans hensikt. Mye undervisning ble gitt angående menn som gjør krav på å være kristne, mens de åpenbarer Satans egenskaper, og i ånd, ord og handling motvirker sannhetens framgang, og visselig følger den sti hvor Satan leder dem. I sitt hjertes hardhet har de tiltatt seg myndighet som på ingen måte tilhører dem, og som de ikke burde utøve. Den store Lærer sier: 'Jeg vil omstyrte, omstyrte, omstyrte.' Mennesker sier i Battle Creek: 'Herrens tempel, Herrens tempel er vi,' men de bruker fremmed ild. Deres hjerter er ikke myknet og underlagt ved Guds nåde.»
Manuscript Releases, bind 13, 222.

Den «vanlige ilden» er det Arons sønn brukte da prestedømmet begynte. Tallet «81» er et symbol på prestedømmet, og i 3. Mosebok åtte, vers én, blir prestens sju dager med renselse og innvielse framstilt. Deres klær blir tatt av og erstattet med den himmelske yppersteprestens klær, slik det er framstilt i Sakarjas syn av Josva og engelen i kapittel tre. De 300 i Sakarja er framstilt som «menn en undres over», for de representerte i historien den tid da Gud fjerner sitt folks misgjerninger, hvilket er søndagsloven, når menigheten blir forvandlet fra stridende til triumferende. Etter sju dager med innvielse begynte de å tjene på den åttende dag.

Og dere skal ikke gå ut fra inngangen til sammenkomstens telt i sju dager, inntil dagene for deres innvielse er fullendt; for i sju dager skal han innvie dere. 3. Mosebok 8:33.

Dag åtte er et symbol på den åttende, som er av de syv, på at Laodikea blir til Filadelfia, på de åtte sjelene i Noahs ark, på omskjærelsens åttende dag og på oppstandelsens åttende dag. Den dagen er søndagsloven, når pavedømmets dødelige sår blir leget, og dermed, oppreist til live igjen, blir det den åttende, som er av de syv.

Og det skjedde på den åttende dag at Moses kalte Aron og hans sønner og Israels eldste. 3 Mosebok 9:1.

På den åttende dag begynte prestene å gjøre tjeneste, men Arons sønner bar fram «vanlig ild». Adventismen hevder at de er Herrens tempel, og Søster White identifiserte denne påstanden som vanlig ild. Ikke bare er det en løgn, men det er vanlig ild, i motsetning til hellig ild. Den hellige ilden er budskapet om midnattsropet, og den vanlige ilden er det forfalskede budskapet om fred og trygghet, som skal være det siste budskapet forkynt av de stumme hundene som nektet å gjø, og gi et advarselsbudskap. I kapittel ni bærer Aron fram offeret, og ild kommer ned fra himmelen og fortærer offeret. Deretter bærer hans to ugudelige sønner fram vanlig ild, og Guds ild fortærer dem.

Og Aron løftet sin hånd mot folket og velsignet dem, og steg ned etter å ha ofret syndofferet og brennofferet og fredsofferene. Og Moses og Aron gikk inn i sammenkomstens telt, og kom ut igjen og velsignet folket; og Herrens herlighet åpenbarte seg for hele folket. Da fór det ild ut fra Herrens åsyn og fortærte på alteret brennofferet og fettene; og da alt folket så det, jublet de og falt ned på sitt ansikt. Og Nadab og Abihu, Arons sønner, tok hver sitt røkelseskar og la ild i dem og la røkelse på den og bar frem fremmed ild for Herrens åsyn, noe han ikke hadde befalt dem. Da fór det ild ut fra Herren og fortærte dem, og de døde for Herrens åsyn. 3 Mosebok 9:22–10:2.

Mennene i Battle Creek er det moderne Sanhedrin, som stoler på sin kirkestruktur fremfor budskapet fra det Sanne Vitne til Laodikea. Det Sanne Vitne til Laodikea er Kristus, og Han forandrer seg aldri, og Han har alltid brukt menn etter sitt eget valg til å frembære budskapet til et folk som åpenbarte Laodikeas kjennetegn. Det er intet nytt under solen.

Han utvalgte Moses, som var blitt opplært av Gud alene i førti år, slik Jesus og hans fetter Johannes var blitt opplært. Han utvalgte Moses, Kristus og Johannes som eksempler på dem som var opplært utenfor det formelle utdanningssystemet. Nasaret representerer et symbol på en person som er blitt utvalgt, slik de nye oppkomlingene var det; Jones og Waggoner i opprøret i Minneapolis i 1888. Nasaret representerer kallet og innvielsen av en utvalgt mann, men den utvalgte mannen er borger av en by som blir foraktet.

Og Natanael sa til ham: Kan det komme noe godt fra Nasaret? Filip sier til ham: Kom og se. Johannes 1:46.

De stammende tunger i Jesaja 28 representerer dem som kom fra Nasaret. Etter formaliseringen av Millers budskap i 1831 ble budskapet gitt kraft ved oppfyllelsen av profetien om det annet ve, som er et forbilde på oppfyllelsen av en profeti om det tredje ve ved 11. september. Vi vil ta for oss den tredje messianske profeti i den neste artikkelen.

«Tre netter før Review-kontoret brant, var jeg i en kval som ord ikke kan beskrive. Jeg kunne ikke sove. Jeg gikk frem og tilbake i rommet og ba Gud om å vise sitt folk miskunn. Så syntes jeg å være i Review-kontoret sammen med de menn som har ledelsen av institusjonen. Jeg forsøkte å tale til dem og slik hjelpe dem. En med myndighet reiste seg og sa: 'Dere sier: Herrens tempel, Herrens tempel er vi; derfor har vi myndighet til å gjøre denne ting og den ting og den andre ting. Men Guds ord forbyr mange av de tingene som dere foreslår å gjøre.' Ved sitt første komme rensket Kristus templet. Forut for sitt annet komme vil han igjen renske templet. Han var der og rensket templet. Hvorfor? Fordi kommersielt arbeid var blitt ført inn, og Gud var blitt glemt. Med hastverk her og hastverk der og hastverk et annet sted var det ingen tid til å tenke på himmelen. Prinsippene i Guds lov ble framholdt, og jeg hørte spørsmålet stilt: 'Hvor mye av loven har dere adlydt?' Så ble ordet talt: 'Gud vil renske og lutre sitt tempel i sin mishag.'»

«I nattens syner så jeg et flammesverd rekke ut over Battle Creek.

«Brødre, Gud mener alvor med oss. Jeg vil si dere at dersom lederne blant vårt folk, etter de advarslene som er gitt i disse brannene, fortsetter akkurat slik som de har gjort i fortiden, med å

opphøye seg selv, vil Gud ta legemene neste gang. Like sikkert som Han lever, vil Han tale til dem i et språk som de ikke kan unnlate å forstå. »

«Gud våker over oss for å se om vi vil ydmyke oss for Ham som små barn. Jeg taler disse ord nå for at vi må komme til Ham i ydmykhet og anger og få vite hva Han krever av oss.» Publishing Ministry, 170, 171.

«Budskapet for denne tid er ikke: 'Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel er vi.' Hvem tar Herren imot som kar til ære? — De som samarbeider med Kristus; de som tror sannheten, som lever sannheten, som forkynner sannheten i alle dens aspekter.» Review and Herald, 22. oktober 1903.

«Dette er ikke Søster Whites ord, men Herrens ord, og Hans sendebud har gitt dem til meg for at jeg skal gi dem til dere. Gud kaller dere til ikke lenger å arbeide på tvers av Hans hensikt. Mye undervisning ble gitt angående menn som gjør krav på å være kristne, mens de åpenbarer Satans egenskaper og motarbeider i ånd, ord og handling sannhetens fremgang, og de følger visselig den sti hvor Satan leder dem. I sitt hjertes hardhet har de tilranet seg en myndighet som på ingen måte tilhører dem, og som de ikke burde utøve. Den store Lærer sier: 'Jeg vil omstyrte, omstyrte, omstyrte.' Mennesker sier i Battle Creek: 'Herrens tempel, Herrens tempel er vi', men de bruker fremmed ild. Deres hjerter er ikke myknet og underlagt av Guds nåde.» Manuscript Releases, bind 13, 222.